

Ztracená holčička.

Tento příběh o své sestřenice mi vypravovala moje příbuzná Žeňa, rozená Hudečková v Semidubech. Napíši, o co si pamatuji, bohužel Ženička už není mezi námi, ale mně to nedá, abych tento životní příběh malé holčičky též Ženičky, nenapsala.

Na Volyň přijela rodina Morozová z Oděsy navštívit svoje známé na Volyni. Ve čtyřicátých letech bylo kino vzácné, pán Morozov vzal svoji rodinu a Ženičku a jeli se podívat na film do kina, do sousedního města. Jenže po skončení filmu prý vyšli ven z kina a zjistili, že už se nemůžou vrátit do vesničky, kde bydlela rodina Ženičky, už tam byli Němci.

Pan Morozov nevěděl, co má dělat, co s malou Ženičkou asi 5-6 letou. Rozhodl se, že se o ni musí sami postarat, jednou si jí vzali na starost, přece jí tam nemůže nechat někde u cizích lidí. Ženičku si odvezli do Oděsy.

Otec Ženičky předpokládal, že jí v některé vesnici nechali u dobrých lidí. Prý si vzal ruksak na záda a měsíc chodil po okolních vesnicích a poptával se, zda náhodou tam nezůstala jejich dceruška. Smutný se vrátil domů, svoji holčičku nenašel. Korespondence v té době nebyla možná – byla válka. Ženička žila u Morozovů s jejich čtyřmi dětmi. Přišla zlá doba, pan Morozov musel narukovat do armády a nebylo jídlo, paní Morozová nemohla všechny děti nasytit. Rozhodla se, že Ženičku dá do Dětského domova, kde se dívěnka nají. Do Dětského domova vzali dítě jediné v tom případě, když bylo úplný sirotek.

Jenže se Ženičce tam moc stýskalo a stále plakala. Uklízečka v dětském domově viděla, jak Ženička trpí, vzala si jí a odvezla jí ke své matce na vesnici. Tam byla Ženička už spokojenější, prý se jí tam žilo dobře, pásala husy a krávu a pomáhala babičce s různými pracemi.

Čas běžel – fronta postoupila na západ a Volyňské území bylo už osvobozeno. Z Oděsy napsali dopis rodičům Ženičky, kde je jejich dceruška. To víte, to bylo radosti. Nastal problém, kdo pro ní pojedje v té neklidné době, osobní vlaky pro civilní obyvatelstvo neexistovaly, jen vojenské, přemýšleli doma, kdo se může vydat na takovou dlouhou cestu. Tatínek Ženičky už byl ve Svobodově armádě, maminka byla mladá, hezká to žena.

Rozhodlo se, že do Oděsy pojedje babička 72letá. Dobře vše dopadlo, babička to zvládla, Ženičku přivezla domů na Volyň.

V roce 1947 se celá rodina vystěhovala do Čech, údajně se paní Ženička vdala a žila někde u Domažlic.

Ženička nezapomněla na nedobrovolný pobyt v Oděse, kde rodina byla na ní hodná.

Udržovali spolu písemný kontakt. Čas běžel – byla pozvaná do Oděsy. Na tuto cestu se vydali i s rodinou mého příbuzného a jeho manželkou Ženičkou. Jeli autem přes Kijev, kde přenocovali. Telefonicky se ozvali do Oděsy, Morozovi si odhadem spočítali čas, kdy mohou přijet do Oděsy. Na okraji města je očekávali, střídali se ve službě, čekali celou noc. Oni tam ale přijeli s desetihodinovým zpožděním, protože měli poruchu na autě. Dobře dojeli do Oděsy, tam bylo velkolepé vítání, přiletěl i jejich syn, který byl námořním kapitánem na lodi, a kotvili v Řecku.

Dobří lidé jsou všude na světě, válka nám ty naše životy hodně zkomplikovala, hlavní je zůstat na živu a zdrav.

Sepsala jsem tento příběh, je mi to škoda nedat na papír i takové to příhody co se staly.

Příjmení Morozov jsem si vymyslela, správné neznám a nemám se už koho zeptat. Možná to svoje psaní pošlu do našich novin

ZPRAVODAJ a budou to číst lidé, co znají tuto událost.

V České Kamenici dne 11.02.2017

sepsala – Soňa Nováková – Šircová z Moštěnice